

TELEJURNALUL DE SEARĂ

Se apleca pe hârtie ușor într-o parte, de parcă ar fi citit-o mai bine cu capul strâmb, în sensul literelor buchisite mărunț, mărunț - așa cum obișnuia să scrie, efectiv ilizibil pentru toți ceilalți. Fuma des, trăgând din țigara fără filtru cu nesăț și scrumu-i cădea pe hârtie, fiindcă era mult prea preocupat să scrie și uita parcă să mai scuture țigara (a căta, oare?), când în fine observa, sufla puternic și răspândea scrumul prin toată încăperea, privind furios pe deasupra ochelarilor ca să vadă dacă l-a observat cumva, cineva... apoi își continua manevra, scriind la fel de mărunț și de ilizibil, cu rânduri care se tot urcau spre colțul din dreapta al foii, motiv pentru el să-și aplece și mai mult capul, rotindu-l însă spre stânga, ca pentru echilibru, și parcă bolborosind cuvintele pentru el însuși înainte de a le înșira pe hârtie.

Textele acelea nu erau însă deloc oarecare, ele vorbeau despre justetea politicii partidului și despre geniul conducătorului preaslăvit, despre bunătațea Tovarășei și înțelepciunea cărmaciului și alte asemenea aiureli, pe care mintea lui le născocea pe bandă rulantă, mai ceva ca la televizor. De fapt, el însuși era televizorul! Numele lui: Teodor Brateș, redactor-șef adjunct la „Actualități”, Secția Interne. În capul lui se legau mai întâi toate frazele acelea goale de conținut, însă pompoase și vanitoase pe care avea să le asculte câteva ore mai târziu la Telegazeta, citite de bietul Titu Popescu ori de Șoloc, de Marinescu sau de Victor Ionescu. Bebe Ciurescu nu prea mai citea, că el ajunsese acum ditamai redactorul-șef adjunct la „externe”, se plimba toată ziua ca un păun prin redacție și-și privea colegii cu superioritatea celui care se știa „iubit de Tovarășă”; chiar ieri, ni se sufla confidential pe holuri, Tovarășă întrebase de Tudor și de Ștefan, băieții Silviei și ai lui Bebe, pe care îi avea, cică, la soț. Povestii, evident, pe care nimeni n-avea cum să le cerceteze și nici n-ar fi avut vreedată curajul să-ncerce.

Dincolo în biroul lui Lavric nu erau prea multe de văzut. El era redactorul-șef al Departamentului de Actualități, ajuns aici mai mult din greșeală, ca dintr-un accident al vieții. Fratele său era general de Securitate, însă „nea Ion” era efectiv pâinea lui Dumnezeu, n-avea absolut nici o treabă cu politica partidului, pe el îl pasionau fotbalul, pescuitul și jocurile de cuvinte încruciate, anagramele și alte asemenea bazaconi. Dacă te aventurai să-ți intri în birou, după doar o fugărie ciocnindu-te la ușă, sigur îl prindeai cu

AGERPRES

măinile pe plită, ascuzându-și și iute hârtiile la care „lucra”, asta în timp ce dincolo se pregătea „Jurnalul” de seară, mândria și fala unei întregi Televiziuni naționale. Lavric, cel mult, venea la vizionări, ultima viză înainte de intrarea pe post - dar evident era complet de acord cu ce scrisese și montase Brateș, ca și cu observațiile pe care le făcea celălalt politruc major al instituției, „vicele” Pușcașu. După care se întorcea în biroul său, dezlegând anagrama și așteptând puținele știri din sport ce-și făceau loc în „Jurnal”, și asta nu chiar în fiecare zi.

Brateș, în schimb, se trezea dimineață foarte devreme. La ora 7, pe telefonul de acasă începeau să-l sune corespondenții din țară. Aștia erau adevărații împărați în județe, fiind temuți și respectați până și de prim-secretari. Brateș ridica telefonul și le dicta textele concepute de el însuși cu o zi înainte. La capătul celălalt al firului, băieții scriau de zor, fără să piardă o literă, ca la dictare. O astfel de convorbire dura, probabil, în jur de zece minute. De cum închidea telefonul, suna un alt

corespondent, apoi altul și altul. De la Braila, de la Baia Mare, de la Timișoara ori Brașov. Și așa mai departe, Brateș avea pentru fiecare un text potrivit - în general, evident, cam aceleași fraze, doar învărtite nițel, ca să nu fie identice. În fapt, nu era decât un profesionist. Avea studii economice, era inteligent, bine pregătit, însă viața îl dusesse spre așa-zisa muncă politică, pe care până la urmă trebuia s-o facă cineva. Mi-am dat seama că nici el nu prea credea în ce făcea zi de zi atunci când a apărut Gorbaciov, al cărui fan infocat a devenit pe loc.

Brateș își anticipa rusului o strălucită carieră, la nivel mondial. Sigur, nimeni dintre noi nu avea cum să ghicească în ce fel vor evolua lucrurile, extrem de rapid. La Revoluție, Brateș a fost în primele rânduri. Necunosându-l, fiindcă apărea pentru prima oară la televizor, românii l-au adoptat repede, privindu-l cu simpatie. Purta un pulover gri cam nespălat și ochelari cu ramă groasă. Se străduia vizibil să fie la înălțime, este probabil și motivul pentru care a comis atâtea

prostii - dacă vă mai aduceți aminte: a chemat oameni să apere televiziunea (și oamenii aceia au murit), a strigat pe post să nu se bea apă, fiindcă apa este otrăvită, a anunțat că trupele sovietice s-ar putea să invadeze țara și alte asemenea. Sunt acum convins că n-a făcut-o din răutate ori cu vreun gând ascuns, ci mai mult luat de val, ca noi toți la vremea aceea. Apoi, încet, încet a dispărut. Cum se spune, rolul său istoric se încheiase. De la el am învățat o butadă pe care o repetă mereu, întrebând: „Știi care este cea mai importantă lecție a istoriei? Faptul că nimeni niciodată nu învață nimic, din nici o lecție a istoriei!”

Revin. După ce-și instruia corespondenții, pe la 8 venea mașina ca să-l ducă la birou. Făcea cam zece minute, intra pe poartă, urca scările până la etajul al blocului-turn și se așeza la birou. Pe masă îl așteptau ziarele: Scînteia, România liberă, Scînteia Tineretului. Își verifica ideile pe care tocmai le transmisesse „în teritoriu” cu frazele din articolele de ziar.

(Continuare în pag. a III-a)

CRONICA NEAGRĂ

Gâscă aruncată de soacră din balcon, la Ceaușescu acasă

Începând de azi, Scînteia are o nouă rubrică. Pe care n-a avut-o la vremea ei. Era cu adevărat neverosimilă în epoca în care se construia societatea socialistă multilateral dezvoltată o rubrică despre isprăvile scursurilor sus-numitei societăți. Mulți români mai cred și astăzi că democrația a adus după sine avalanșa de grozăvii care i-au speriat după '90, când televizorul și ziarele le-au adus în casa fiecăruia. Nimic mai fals. Erau și în Epoca de Aur atâtea crime, violuri, furtușaguri, tâlhării, că „știrile de la ora 5”, difuzate de TVR în 1989, n-ar fi fost cu nimic mai puțin zemoase ca în ziua de azi. În afară de câteva afaceri judiciare notorii, cazul Rîmaru, cazul Bachus și alte câteva - mult literaturizate și ele - românii nu aveau voie să știe despre lumea interlopă sau despre faptele monstruoase ale celor care nu aveau nimic în comun cu, mai țineți minte, profilul „omului nou”. Afai de o crimă când se întâmpla la tine pe stradă, de o delapidare când era „prelucrată” în fața colectivului de oameni ai muncii, cu tot activul de partid și sindicatul în păr. E bine să se știe că societatea avea o drojdie groasă, de paraziți și jigodii de tot felul, că miliția și procurorii umbrau în principal după hoți și mai puțin după dușmanii regimului, că lumea interlopă urca, la fel ca și acum, până în cerurile înalte, mai puțin în cele politice, e drept, pentru că acelea erau protejate în turnul lor de fildeș. De aceea vom scrie cronică neagră a anului 1989 așa cum nu s-a scris atunci. Găsim urmele întâmplărilor, foarte clare, în arhivele tribunalelor. Din păcate, detaliile succulente ale evenimentului consemnat și comentat „la cald” nu ne sunt accesibile, după atâtea vreme. Mărturisesc că m-a pus pe gânduri numărul impresionant al infracțiunilor pe care le-am găsit în arhive. Era eficientă propaganda comunistă. Te făcea să crezi că trăiești într-o lume aproape perfectă, când de fapt era o lume populată de tot felul de infractori. Dacă stăm să ne gândim bine, tot atâtea pușcării erau și pe vremea lui Ceaușescu și, în pofida decretelor de grațiere și amnistiiilor care le mai „aeriseau” periodic, prea adesea pușcărișii dormeau câte doi într-un pat...

Sentința Secției 1 Penală a Tribunalului București, 5/10.01.1989, pune capăt procesului bătrânei care și-a aruncat pe fereastră, ca pe-un sac de cartofi, nora cea lacomă și bețivă, Dumnezeu s-o ierte! Povestea sună cam așa:

În blocul din Aleea Cislău, în Sectorul 2 al Capitalei, locuia parazitul societății Ceaușescu Traian, care nu desfășura nici o activitate socialmente utilă, cum aveau să-l califice procurorii. La el acasă s-a stabilit, ca o adevărată binecuvântare, pensia. Pensia mamei sale, Vasilica Cojocaru, care avea să primească ulterior apelativul de inculpată. Bucureșteanul se vedea nevoit să-și suporte mama, altminteri o bătrânică respectabilă, născută un pic după primul război, cam pe când Vladimir Illici Lenin înlocuia „comunismul de război” cu NEP-ul. Îl cădea femeia și-l ciocnea la cap să o lase moale cu băutura, dar în ciuda acestor neajunsuri el nu se îndura să o alunge. Dacă ar fi alungat-o, cine i-ar mai fi făcut lui ciorbiță de găti de pui și de grebăne, dar ciorba ca ciorba, ce-ar mai fi băut însetat Ceaușescu dacă nu era pensioara lui mămică? Se suportau unul pe altul numai Dumnezeu și vecinii știu cum, dar între ei, ca un gimpe, pozeau un mare factor de stres, în persoana Marianei Gâscă, de ocupație concubină, o adevărată gâscă pentru cine-o cunoștea, la fel de bețivă și de certăreată ca și proprietarul casei. Era ca un stup apartamentul lui Ceaușescu din Aleea Cislău, zic locatarii, când poposea poștașul cu pensia bătrânei. Abia reușea să pună baba la ciorap o sută-două (pentru găti, grebăne și cartofi, desigur), restul banilor lichizi aungea pe gâtul concubinilor. De supărare, tața Vasilica și-a băgat, pe românește, picioarele în găti și grebănele de ciorbă și-a luat-o și ea pe tescovină și dintr-o dată viața i s-a părut mai suportabilă. Pentru că puținii bani lichizi nu mai ajungeau de nici o culoare, pentru lichid, tața Vasilica s-a văzut nevoită să pună mâna pe ciocan și pe cheie franceză, angajându-se ca muncitor de întreținere la Asociația de locatari a imobilului unde locuia, scrie la dosar, fără forme legale.

(Continuare în pag. a III-a)

DIN DOSARELE

SECURITĂȚII

Fișă Aurel Dragoș Munteanu

ianuarie 1989

Aurel Dragoș Munteanu, în vârstă de 47 ani, absolvent al Facultății de Filologie, exclus din partid, membru al Uniunii Scriitorilor, căsătorit, are doi copii, se situează în continuare pe poziții necorespunzătoare: - A refuzat să semneze luarea la cunoștință a reglementărilor legale privind contactele cu cetățenii străini, iar la 9 noiembrie 1988 a înaintat o scrisoare de protest pe această temă conducerii Uniunii Scriitorilor, al cărui conținut a fost difuzat, în aceeași zi, pe postul de radio „Europa Liberă”.

- În luna decembrie 1988, în trei emisiuni succesive, postul de radio „Vocea Americii” a difuzat un interviu cu conținut denigrator, luat telefonic lui Aurel Dragoș Munteanu de către Dorin Tudoran. Ulterior, același interviu a fost reluat și de „Europa Liberă”.

- Împreună cu Mircea Dinescu și alți scriitori, a inițiat și redactat proiectul unui așa-zis memoriu colectiv de protest, cu conținut dușmănos, care urma să fie difuzat în țară și unor agenții de presă străine.

- Fără aprobarea forurilor competente, întreține relații cu diplomați străini și cu agenții ai posturilor de radio reacționare din exterior, cărora le-a furnizat date ce au fost folosite ulterior în propaganda antiromânească.

- Față de persoanele apropiate din mediul, adoptă o poziție profund ostilă, pozează în „victimă” a regimului și comentează tendințos situația social-economică din țara noastră.

(Continuare în pag. a III-a)

Agenda Eleni Ceaușescu

Tov. I. Stoian	920 - 935
Tov. Căp. Mitea	935 - 950
Tov. Em. Brobu	955 - 1000
Tov. Gh. Tănase	955 - 1010
Tov. Gh. Oprea	1040 - 1130
T. I. M. Nicolae	1040 - 1150
T. C. Bobulescu	1137 - 1153

A fost sâmbătă scurtă de lucru și pentru Elena Ceaușescu - 9.20-11.52. În 1989, a lucra sâmbăta cu program redus însemna că te afli într-un „colectiv frunțos”.

Primul chemat în biroul ei a fost secretarul CC Ion Stoian. Strungar, născut și „format în mediul sănătos” al petrolistilor prahoveni, fusese remarcat și susținut de Nicolae Ceaușescu pe vremea șefiei la tineret și organizatoric. Se făcuse apreciat însă și de Cabinetul 2. Căci, în cea mai tensionată etapă de după război a relațiilor României cu vecinii, Ion Stoian va fi numit ministru de Externe (noiembrie 1989).

În biroul Eleni Ceaușescu au intrat apoi, pe rând, Constantin Mitea, Emil Bobu, Gh. Tănase, Gh. Oprea și I.M. Nicolae. Până și-a primit sarcinile și

critica fiecare (felicități nu erau), s-a făcut de amiază. Ultime indicații administrative și intră în mișcare mecanismul Securității destinat protecției Cabinetului 2.

Ofițerul de la birou anunță „poarta”, apoi „garajul”... În nici cinci minute se-agită și milițienii, intrerupând circulația din „traseul oficial”.

Din 1985, după venirea lui Gorbaciov la putere, Nicolae și Elena Ceaușescu parcurgeau separat distanțele dintre reședința lor și Comitetul Central. Se tem să nu piară împreună în vreun atentat - gândeau ofițerii răspunzători de paza lor. Nici unul însă nu îndrăznea să schimbe impresii (fie chiar și cu colegul lui) pe-o asemenea temă.

Lavinia BETEA

CALENDAR

14 ianuarie (sâmbătă)
Soarele a răsărit la 7:49, a apus la 17:01
Luna a răsărit la 11:08, a apus la 00:08
Sărbătoare creștină: Cuvioșii Părinți din Sinai și Rait (Odovania Praznicului Botezului Domnului)

S-a întâmplat la 14 ianuarie 1989

- Președintele Braziliei, Jose Sarney, a numit-o pe Dorothea Werneck în calitate de ministru al Muncii. Aceasta este prima femeie din istoria țării care face parte din guvern, a menționat agenția EFE.
- Premierul britanic, Margaret Thatcher, s-a pronunțat pentru impulsivitatea eforturilor vizând reducerea emisiilor de gaze pe plan mondial, fenomen ce amenință stratul de ozon care protejează atmosfera terestră.
- Conducătorii partidelor comunist și socialist din Franța au semnat un acord privind prezentarea de liste comune la alegerile municipale ce urmează să se desfășoare în zilele de 12 și 19 martie în această țară.
- Ministrul chinez al Afacerilor Externe, Qian Qichen, a sosit la București într-o vizită oficială. La Otopeni a fost întâmpinat de Ion Stoian și de ambasadorul chinez la București, Wang Jingjing.
- S-a deschis la Madrid Congresul de unificare a PC din Spania și a Partidului Comunist al Popoarelor Spaniei. A participat și Constantin Olteanu, care a prezentat mesajul lui Nicolae Ceaușescu.
- A avut loc premiera „Patima fără sfârșit” la Teatrul Național Cluj, de Horia Lovinescu, regia Virgil Andrei Vătă, cu Marius Bodochi.
- La Lisabona au început lucrările celui de-al VIII-lea congres al Partidului Socialist Portughez, la care a fost prezent și Ion Coman pentru a prezenta mesajul lui Nicolae Ceaușescu.

Ramona VINTILĂ

JURNALE PERSONALE

14 IANUARIE

B., care mi-a prilejuit numeroase ceasuri de bucurie și m-a înconjurat, m-a răsfățat cu multă afecțiune, bănuiesc că s-a supărat pe mine. Pe un fleac, pe un băzdăc. A ținut morțiș să mă ratașez la ura pe care a căpătat-o - nu fără justificare - împotriva unui conațional. Am încercat zadarnic să-l liniștesc invocând sacra (pentru mine) învățătura a lui Hristos: să iubești pe dușmanul tău, să răspunzi la rău cu bine, să nu îți seama de răutățile ce ți se fac. Să-ți împingi violența cu non-violență, chiar dacă ar fi să-ți primejduiești viața. Hristos și Mahatma Gandhi mi-au fost călăuză nedespărțite.

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Bătălia pe fotbalistii români din Cin Cin

George Iulian Theodor, proprietar al colecției complete Turbo și Cin Cin, avea 8 ani și era în clasa a II-a în 1989. Astăzi este inginer și lucrează pe șantierul de la Casa Radio, transformând „monstrul comunist” în expresia pură a capitalismului: un mall.

Lamborghini galbene pe un fond de culoarea cerului, Toyota, Ferrari și Mazde roșii sau portocalii, Alfa Romeo și Jaguar semnând cu niște rachete spațiale. Tot ceea ce un puști nici nu visa să vadă în materie de mașini la televizor sau pe străzile cenușii, pline cu Dacii, Trabanturi și Lăstunuri găsea în „surprizele” Turbo, mirosind a piersici. Pentru George, ca și pentru alți puști, piața colecțiilor de surprize și micul trafic cu dubluri și

„tripluri” pentru un exemplar prețios au ajuns să fie la fel de importante ca pentru un colecționar de timbre rare. George a reușit să strângă întreaga serie de surprize Turbo, 260 de bucăți, și 70 de surprize Cin Cin cu fotbalști. „În anii aceia nu găseam la magazinele cu dulciuri decât produse românești de slabă calitate, mă refer în special la vestita «ciungă» în formă de țigară, de culoare roz, învelită în hârtie lăcșoasă, care imita chiar și filtrul, deși pe vremea aceea țigările cu filtru erau o raritate și puteau fi considerate obiecte de lux la care aveau acces numai doctorii sau cei care aveau pe cineva «pe afară»”, își amintește George.

(Continuare în pag. a II-a)

DIN ARHIVA CC AL PCR

Propuneri privind organizarea întrecerii socialiste pe anul 1989

Înfăptuirea hotărârilor Congresului al XIII-lea și ale Conferinței Naționale ale partidului, a sarcinilor care se desprind din magistrala expunere a tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, la ședința comună a Plenei și Comitetului Central al Partidului Comunist Român, a organismelor democratice și organizațiilor de masă și obștești din noiembrie 1988, impune o mobilizare puternică a tuturor energiilor creatoare ale oamenilor muncii, pentru îndeplinirea și depășirea planului național unic de dezvoltare economico-socială pe anul 1989. Se va acționa cu toată

hotărârea pentru realizarea dezvoltării intensive a tuturor sectoarelor de activitate prin afirmarea mai puternică a revoluției tehnico-stiințifice și a noii revoluții agrare, pentru ridicarea nivelului tehnic și calitativ al producției, creșterea și diversificarea volumului exportului, sporirea eficienței economice, întărirea autoconducerii muncitorești, a autogestivității și autofinanțării. Întrecerea socialistă în anul 1989 va avea ca obiectiv principal realizarea exemplară a sarcinilor de plan și a angajamentelor asumate. Înfăptuirea întocmai a programelor de perfecționare a organizării

și de modernizare a proceselor de producție, pentru întâmpinarea celui de-al XIV-lea Congres al partidului și celui de-a 45-a aniversări a Revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă cu realizări deosebite în toate domeniile. În industrie se va acționa cu fermitate pentru îndeplinirea și depășirea sarcinilor de producție, realizarea ritmică a produselor fizice, urmărindu-se realizarea de produse noi, care valorifică superior resursele materiale și sunt competitive pe piața externă.

(Continuare în pag. a III-a)

CARICATURA ZILEI

RADIOGRAFII CULINARE

„Puii sindicatului“ se trăgeau la sorți

Începutul anului 1989 a venit pentru noi cu ceva terifiant la vremea aceea. Am aflat, din diferite surse că în sistemul editorial, aflat la Casa Științei, „se vor da” săptămânal pui. Suzana Gădea, la acea vreme ministrul Culturii (corect spus ministrul Consiliului Cultural și Educației Sociale), a luat hotărârea magistră de a angajașilor editurilor de la Casa Științei, „să li se dea pui” (mai tîneti minte această formulă?). Parcă ar fi fost ieri! Îmi aduc aminte că așteptam cu sufletul la gură telefonul de la soția lui Ladislau Hegheduș (nu-mi mai aduc aminte numele ei), care ne anunța că avem atîta pui (de regulă în jur de 20). Bufetul editurilor era la etajul 7 în corpur central al Casei Științei, adică pe același palier cu Editura Tehnică. Comparativ cu Kriterion, această editură avea mulți angajați. De ce spun asta? Pentru că la Tehnică și nu numai, se făceau bilețele pentru tragerea la sorți a minunațiilor pui. Cine avea baftă pleca acasă cu un pui, cine nu mai stătea o dată (La Editura Tehnică aveam un fost coleg de liceu care era „ușor invidios” că la noi nu se trăgeau niciodată la sorți acești pui)! Să revin. La Editura Kriterion eram cam 22-23 de angajați, dintre care ponderea cea mai mare o aveau maghiarii, restul erau sași, sârbi, tătari și patru români: eu, Gabriel, Veronica și Pricop, administratorul. Norocul nostru, al românilor, era următorul: colegii noștri aveau rude „afară” și primeau pachete, drept pentru care nu prea așteptau

pomană și nu frisonau în așteptarea orei la care mergeam să luăm puii ce ne reveneau. Și, nu exagerez, uneori ne reveneau și câte șapte pui! O întâmplare îmi vine în minte. Pentru că aveam copil mic, îmi decalaserăm programul cu o oră, drept pentru care lucram până la ora 16:00. Am primit telefonul pentru pui, iar eu eram singură în editură. Și aveam de ridicat 14 pui. „Se dădeau” ei, puii, dar trebuiau mușai plătiți, iar eu aveam bani doar pentru unul sau doi pui. L-am sunat pe colegul meu Gabriel și l-am întrebat ce să fac, nu am bani și trebuie să merg după pui și, mai mult decît atât, mai trebuie să-i aduc în editură, dar cum să-i car (Kriterion era în corpul cu România liberă, pe același palier cu editurile Politică și Ceres). Gabriel, care era deja acasă, s-a întors cu bani

și am mers împreună după pui. Am mai dat noi telefoane celorlalți colegi să-i întrebăm dacă vor să le ducem noi puii. Nici unul dintre ei n-a vrut, drept pentru care ne-au revenit la fiecare câte șapte păsări. Norocul pe capul nostru!

Deja devenisem expertă în prepararea puilor. Nu pot spune că făceam dintr-un pui nu știu câte feluri de mâncare, că l-aș mânia pe Dumnezeu. Făceam ciorbă, normal, și un fel doi. Specialitatea mea era puil umplut. Pentru că băiatului meu îi plăcea cel mai mult preparat așa sau șnițele. Dintr-un piept de pui îmi ieșeau două șnițele, iar carnea o tăiam cu cuțitul cu care înainte tăiasem, mușai, usturoi. Avea un gust sînelui!!!

Maria BELU-BURTEA

Două rețete de pui umplut

Helen, una dintre colegile mele de la Editura Kriterion, care era ungueroaică, deci o gospodină desăvârșită, îmi scrisese două rețete delicioase de pui umplut.

Rețeta nr. 1: Se prepară astfel: puil se dezosează, se spală și se usucă bine. Separat măruntaiele (ficățele, pipota, inima și carnea de pe aripioare) se toacă prin mașină, se adaugă sare, piper, o ceapă, un ou, multă verdeață și se amestecă bine. Cu această combinație se umple puilul, după care se coase, se pune într-o tavă bine unsă cu ulei și se dă la cuptor. Când puilul începe să se rumenească este gata și poate fi mîncat.

Rețeta nr. 2: Puilul se curăță, se spală și se usucă bine. Separat se fierb tare șase ouă. Se dau prin mașina de tocat, se amestecă împreună cu multă ceapă verde și verdeață, se condimentează. Puilul se umple cu această compoziție pe sub piele. Se coase pe la gât, pe la aripi și pe la târîță, după care se dă la cuptor. Se ține până se rumenește. Se poate mîncă împreună cu orice fel de garnitură, eu la vremea aceea îl mîncam cu cartofi românești sau cu orez fierț. Depinde de ce aveam în casă.

Andrei Pandele

VOUĂ – JURNAL DE UMOR IANUARIE 1989

Meticulos din fire, Adrian Fetecău zis „Șefu”, liderul grupului Vouă, și-a notat într-o agendă datele de spectacole pe care le-a susținut alături de colegii de-a lungul carierei. Pentru grupul Vouă, luna ianuarie a însemnat patru spectacole în trei orașe. Cum deja toți erau absolvenți de facultate, proaspeți ingineri, iar sistemul îi împărtășise în minunata Republică Socialistă România prin binecunoscutele „repartiții”, băieții făceau diverse artificii pentru a chibzui de la locurile de muncă și a-și găsi săli în care să-și spună textele. „Culmea-culmilor, neuseam cu toate greutățile de atunci – programul de muncă săptămânal includea sîmbăta ca zi lucrătoare – să ne adunăm la sfîrșit de săptămîni să ne ținem spectacolele. Cîte motivări găseam, cîte trucuri și delegații ca să lipsim de la locul de muncă sîmbăta!”, își amintește Fetecău.

12 ianuarie – spectacolul nr. 503, Fieni – La Fabrica de Becuri din Fieni era repartizat unul dintre umoriștii grupului, Adrian Pătrașcu, zis „Bită”, care a aranjat un spectacol Vouă acolo.

13 ianuarie – spectacolul nr. 504, Videle – Șerban Drăgușanu, un alt umorist al grupului, era profesor la un liceu industrial din Videle. Așa au ajuns umoriștii să țină un spectacol în micul oraș din județul Teleorman.

14 ianuarie – spectacolele nr. 505 și 506, Moreni – S-au ținut prin aranjamentul lui Gelu Oncaru, un membru al grupului Vouă originar din Moreni. „Directorul Casei de Cultură din oraș era fratele actorului George Mihăiță și el ne-a sprijinit să susținem două spectacole acolo. Îmi aduc aminte că am fost cazați într-un hotel unde am îndurat un frig criminal. De fapt, era o regulă de bază: în hotelurile în care stăteam era un frig de neîndurat. Ne trezeam foarte de dimineață, luni, pentru că trebuia să prindem trenul, să ajungem la timp la servicii. Eu și Radu Gabriel, bunul meu prieten și coleg de cameră în toți acești ani, ne aprindeam, dîrdîind de frig, cîte o țigără și spuneam «Mă, le-aș sugereze sîngele la comunistii ăștia». Se ne mai încălzim și noi...”, incheie Fetecău agenda spectacolelor.

Dana COBUZ

Tramvai de România

(Cîntec interpretat în spectacolele grupului Vouă)

Muzică și text: Ovidiu Mihăilescu

Și stam și mă gîndeam în tramvai
Cît a crescut nivelul de trai
La noi, după al doilea război.

Tot ce-a fost vechi am dărmărat
Orînduirea veche s-a predat
Și-n loc, am mai construit un bloc.

În fiecare cartier
Cîte-o uzină și un șantier
Și-un bloc, orîndea a fost destul loc.

Televizorul ne convinge
Că numai binele învinge
La noi, după al doilea război.

Și spune-n ziar tot ce-au făcut...
Nici un prilej nu e pierdut
Să știm, pentru cine muncim.

Iar vara ne mutăm la mare
O ntreagă clasă muncitoare petrece
Strict pînă la ora zece.

E liniște și disciplină,
În cîte-un colț de stradă o mașină
Albăstră, veghează la liniștea noastră.

În țări străine nu ne-am dus
Mai ales înspre apus
Nu-i bine să te duci în țări străine.

Că-n Insulele din Bermude
Sunt niște gropi adînci și ude
Și bănci, cu care nu te mai întorci.

Nam fost în Țările de Jos
Că apa-i sus și periculos
Cînd treci strada, poți să te îneci.

Așa că stăm și ne gîndim în tramvai
Cît a crescut nivelul de trai
La noi, după al doilea război.

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Bătălia pe fotbalisti români din Cin Cin

(Urmare din pag. 1)

O gumă sfîrămicioasă, fără nici o surpriză pentru copil, nu are cum să fidelizeze micii clienți.

„Problema e că gumele-țigări erau «fumate» demult. Pe lângă faptul că erau de o calitate foarte slabă. După ce se dizolva zahărul conținut, parcă mestecai niște, nu aveau nimic surprinzător care să te facă să le mai cumperi. Ajunseseră să fie date mai mult ca rest la cumpărături. Bucurie mare a fost cînd a apărut «conurența»: gumele de mestecat Turbo și Cin Cin vîndute inițial de țigăncile cu semînțe la dop de pe lângă Școala Generală nr. 98 din București (acum «Avram Iancu»). Guma ca guma... E drept că mirosul parfumat de pierică al gumei Turbo reprezintă pentru mulți români – copii în comunism – aroma copilăriei. Dar surpriza... Surpriza era totul: dacă-ți cumpărai trei gume, le desfaceai pe toate și le băgai în gură. Desfăcute din ambalaj, gumele se întăreau un pic și parcă nu mai erau la fel de aromate. Plus că așa puteai să faci concurs de baloane, căci gogoloiul elastic din gura ta se putea umfla căi capul, iar dacă se găsea vreun «prieten» să-ți spargă balonul, guma ți se lipsea de sprîncene, de păr și ochi. Nu doar pentru asta desfaceai toate gumele pe care ți le cumpărai sau le primeai, sau pentru că ai fi fost lacom. Ci pentru că voiai să vezi ce surpriză ai și de ce parte a negocierii te situezi atunci cînd treceai la «schimb».

Ți-a picat Lamborghini Diablo, ce putea prinde 325 km/h? Ai un Bugatti care nici măcar nu pare a fi mașină, ci o chestie extraterestră? Iar la Cin Cin, ce bătălie mai era pe Hagî, pe «Flara» și ce nervi te apuca atunci cînd «ți pica» de trei ori Zenga sau Zubizarreta de ți se burdușea clasorul sau portacul de plastic cu tripluri... „Hărțile licioase, cerate, de mici dimensiuni, ce aveau reprezentate fie mașini prototip sau de serie, în cazul gumei Turbo, fie fotbalisti sau echipe naționale de fotbal la Cin Cin, participante la campionatele mondiale ale acelor vremuri, ajunseseră să facă tot deliciul pouzelor de la școală. Pînă la urmă, guma de mestecat în sine își pierduse importanța din momentul în care am început să colecționez. Devenise chiar un fenomen să ai surprize, pentru că mai toți le colecționam, făceam schimb între noi cu cele la care aveam dubluri. Ba încă unele valorau mai mult de una la schimb, pentru că se știa că sunt mai greu de găsit. Cele rare îi reprezentau pe fotbalisti români Hagî, Cămătaru, Lăcătuș. Băieții mai mari ni le mai furau, dacă vedeau că altfel nu le pot obține. Era o adevărată isterie cînd se suna de pauză sau se terminau orele și făceam coadă să cumpărăm gume de la țigănci. Apoi ne strîngeam ciorchine cînd le desfaceam să vedem ce ne-a «căzut», după care începeau negocierile și tranzațiile.” (o consemnată Ionela GAVRILIU)

JURNALE PERSONALE

(Urmare din pag. 1)

Heidegger scrie (pag. 48): „Nimicul incetează să mai fie contratermenul nedeterminat al ființării și se dezvăluie ca apăsînd ființei ființării.” Iar Hegel, citat imediat după această frază, pune și el punctul pe i. „Ființa pură și Nimicul pur sunt deci unul și același lucru.”

Spre deosebire de acești celebri metafizicieni, eu rămîn la părerea mea de prostănac că nimicul nimic rămîne, orice fel de speculații s-ar face în marginea lui.

Nu știu, zău, intrucît „Nimicul este manifest în termenul Daseinului” (cum afirmă sus și tare Heidegger în „Ceste metafizică”), dar subsemnez cu încântare atunci cînd același filosof (pag. 50) scrie: „Ființarea trezește umirea și o atrage asupra ei numai atunci cînd stranietatea ființării o aceluște. Numai pe temeiul umirii – adică al stării de revelare a Nemicului – se naște «de ce-ului».”

Orice am face tot la mirare ajungem. Restul e vorbărie goală sau... tăcere.

Arșavir Acterian, Jurnal în căutarea lui Dumnezeu, Institutul European, Iași, 1994, p. 197-198

S-a încheiat și ziua de azi. E ca și cum aș fi scris un eseu prost, dar pe care l-am dus în silă pînă la capăt. În silă și nu prea, devreme ce totuși am acceptat să-l „trăiesc” și să-l consider al meu. Conștiința poate dormi liniștită.

Victor Felea, Jurnalul unui poet leuez. Ianuarie 1955 – Martie 1993, Editura Albatros, București, 2000, p. 718

Termin repede cu o.r.l. și-mi iau presa. Apeluri peste apeluri ale românilor din Ungaria. Nici acolo nu-s primiți cu flori. Pe mulți îi „restituie”. Ungurii se confruntă rău cu șomajul. Saharov spune că, în ciuda perestroicii, drepturile omului în URSS sunt ca vai de ele. Prima carte cu litere latine, în RSS Moldovenească, a lui Ion Druță. Îi scriu lui Tase și lui Daniel D. „Ecurile” cu eroina nu s-au împrăvit. Hai să ne-amuzăm numai un pic. „C-o bucurie înaltă, rostim în dimineață / Urarea de lumină femeii Eroinei / Tovarășei de luptă (și dă-i, și luptă! – n.m.) și de viață / A celui ce ne-ndeapătă spre mai bine” (Ion C. Ștefan); „Alături de bărbatul mereu clarvăzător / Care scrutează limanul depărtării / De peste cîțec decenii în dreptul idealului înalt, biruitor / Din dragostea de adevăr și de popor” (Violeta Zamfirescu, într-o cîrtoale întreagă!); „O viață, Națiunii dăruită / De om politic, savant și (hș)eroină.” / Deplină datorie împlinită. / Strălucimînd, ca steaua carpatină” (Eugen Evu); „Cînd ne omagiem Conducătorii / Noi ființa patriei sîrbătorim, / Lumina vieții care ne dă viață / Puterea de a fi și-a vrea să fim” (N.

D. Frunteletă); „La pragul de lumină în ianuar / e versul însuși limpede urare; / Ea poartă-n vis spre noi cununi de soare / Acest popor cu suflet milenar” (Mihai Negulescu) etc. etc.

C.T. Mărgărit, jurnal nepublicat

Văzut la insistențele lui V., premiera de la Național, cu piesa lui Horia Lovinescu, Patima fără sfîrșit. Nu auzisem de ea, aflui apoi că e o „comandă” din 1968, un soi de succesiune de tablouri istorice (vivante, eroice) din cronica unei familii ardelențe: 1848, 1918, 1944... legate de Transilvania. Regizorul, tînar, pe nume Văță (ce nume, Doamne, de ce nu și l-o fi schimbat?), a făcut de son mieux: a tăiat tot textul, condensându-l într-un comentariu al unui „povestitor”, la început, apoi s-a oprit la episodul 1877, care e acum „piesa” toată: la castelul baronului Mailat (descins din voinoiezi cu același nume, boierii români maghiarizați prin imobilitate), vine de la studiul nepotului, „ultimul Mailat”, mîndria și speranța unui bunic ambițios, dar scîpătat. Prin june, bătrînul M. vrea să refacă „fala” neamului: să-l însoare cu Irene, fată bogată și cochetă din familia Kendi, cu banii căreia să refacă și moșia, și castelul. Iu în însă e îndrăgostit de Mara, alias Mari, fată de cioban pripăsit la castel pe lângă sora baronului, Catî, pe care toți o cred ne bună. Catî știe amorul celor doi tineri și veghează. Proiec-

mul matrimonial al lui Mailat senior cade. Se descoperă și amorul vinovat al junelui cu cvasi-servanta Mara (Mari). Fata e gravidă, așteaptă un copil. Scenă dură între bunic și nepot. Bunicul, repetate crize din care totuși se ridică mîndru, tot mai vajnic și mai neînduplecat. Junele decide să repare onoarea fetei, decis să o ia de nevastă. Altă criză a seniorului care mai ascunde ceva. Căci, cîntîndu-și actul de naștere, nepotul află că fusese ruptă fila din registrul parohial. De ce? Catî, presu-pusa ne bună, dezvăluie marea taină: nepotul e, de fapt, fiul unei Mailat îndrăgostită ne bună de un june român, Dumșa, fost tribun al lui Iancu. Fata nechiibzuită e sechestrată în castel, nesăbuitul Dumșa își află moartea undeva pe un cîmp, cu un glonte în cap, probabil comandat de bunic. Copilul va fi înfiat de bătrîn, destinat să rămîna un Mailat! Dar el descoperă acum că e el și Dumșa, că e român! Iese la rampă, transfigurat, repetă în delirul sălii pe muzica lui John Last în acompaniamentul lui Zamfir: „Și eu sunt român!”. Piesa e tipică pentru secolul XIX, iar „ideologia” ei, în spiritul eforturilor de omogenizare etnică de azi! Păcat de jocul cîtorva actori mai buni. – Scris lui C. o scrisoare pripită, pe care o regret imediat ce am editat-o. Să scriu alta, să repar.

Mircea Zăciu, „Jurnal IV”, Editura ALBATROS, București 1998, p. 371-372

vreimea

tv 14 ianuarie 1989

13:00 Telex.

13:05 La sfîrșit de săptămîna.

● Mîndră horă strămoșească. Melodii populare cu: Mariana Lungu, Viorica Flintăș, Sirna Granzulea, Floarea Calotă.

● Gala desenului animat.

● Viața trăită ca o flacără arzînd. Tableta de Mircea Florin Șandru.

● Din filmoteca de aur tv.

● Pămînt al țării mele. Moment poetic. Recită actorii Ileana Cernat și Ion Lupu.

● Marile momente ale baletului.

● Telesport.

● Autograf muzical: Aura Urziceanu.

Redactorii ediției: Tudor Vornicu, Ana Potra.

14:45 Săptămîna politică

15:00 Închiderea programului

19:00 Telegazeta

19:20 Sub tricolor, sub roșu steag. Versuri patriotice, revoluționare. Redactor Lucia Chirilă. Regia Leonard Popovici

19:30 Telegenciclopedia

Cultura Cucuteni

Mediu izolat, adaptare specifică: Evoluția omului (I)

Redactori: Cornelia Rădulescu, Ioan Ionel

20:00 Floarea din grădina. Emisi-

une-concurs de muzică populară

Prezintă Ioan Simion Pop

Regia artistică: Anca Sandu

Realizator: Marioara Murărescu

20:55 Film ateneu. Promisiuni

Producție a Casei de Filme Cinci cu: Maria Ploae, Mircea Diaconu, Ion Caramitru, Medeea Marinescu, George Mihăiță, Aurel Giurumia, Sanda Toma, Valeria Gagialov, Rodica Mureșan și copiii Dan Bordeianu, Vlăduț Pop, Adriana Stamatescu.

Scenariul Vasilica Istrate.

Regia Elisabeta Bostan.

22:20 Telegazeta

22:30 Închiderea programului

la momentul comiterii crimei era la fel de martor ca șișionierul... Bătrîna n-a opus rezistență la arestare. Mai mult, în cursul procesului a avut o atitudine sinceră și a regretat fapta comisă. Instanța, cu justețe, a reținut circumstanțele psihicului prealterat al inculpatului, starea de teroare în care trăia, agresiunile la care fusese supusă, ce-i produsese o puternică tulburare. Prin urmare, în numele legii, Vasilica a primit 8 ani de închisoare și 5 ani interzicerea unor drepturi. Ce s-a ales în urma ei de fiul Ceaușescu, cine i-o mai fi fiadet la ciorbiță de găți și grebăne, cine i-o mai fi dat să bea rachiu, „Extra” nu mai știm și nici nu suntem curioși să aflăm...

Valentin ZASCHIEVICI

vreimea

tv 14 ianuarie 1989

Vremea a fost relativ caldă pentru acea perioadă a anului. Cerul a fost temporar noros în regiunile nordice ale țării, unde, pe alocuri, au căzut precipitații slabe sub formă de ploaie, lapoviță și minsoare. Vîntul a suflat slab pînă la moderat, cu intensificări în nord-estul țării și la munte din sector nord-vestic, cu viteze pînă la 55 kilometri la oră. Temperaturile au fost cuprinse între -8 și +10 grade. S-a produs ceață asociată și cu depunere de chiciură indeosebi în zonele geroase din vestul și centrul țării. În nordul țării, izolat, au existat condiții de polei.

CRONICA NEAGRĂ

Gîscă aruncată de soacră din balcon, la Ceaușescu acasă

(Urmare din pag. 1)

Iată cum o bătrînică nevinovată a ajuns să-i țină cu pensia și leafa pe fiul și pe concubina Gîscă... era normal să dea paharul pe-afară într-o zi, și asta s-a întîmplat la 12 martie 1988, după cum consemnează procurorii în rechizitoriul. În acea zi, venise poștașul. Soacră și nora nelegitimă au plecat la cumpărături prin preajma Gării Obor. Găți, grebăne, ștevie și, desigur, delicatele: trei sticle de rachiu „Extra” de câte jumătate de litru... Își mai aduc aminte stimații cititori mai în etate ce gust avea rachiu „Extra”? Bineînțeles că nu: cine bea așa ceva nu avea zile multe și, orișicît, au trecut 20 de ani de

atunci. Putem presupune așadar că rachiu „Extra” avea gust de ambrozie și nectar. Altfel de ce plăcea să bea atât? Sticlele s-au golit de îndată, la prînz, și la ceaiul de la ora cinci. Seara, cei trei locatari veseli din Alea Cislău au mai cumpărat încă două sticle de rachiu de vin, ca să se dregă. Noaptea a fost una proastă, s-ar putea spune, cîtă vreme gîscă de noră a acuzat-o pe babă că se culcă cu fiu-su (ptiu, Doamne, iartă-mă), au dormit toți trei care și pe unde, „Extra” de câte jumătate de litru... Își mai aduc aminte stimații cititori mai în etate ce gust avea rachiu „Extra”? Bineînțeles că nu: cine bea așa ceva nu avea zile multe și, orișicît, au trecut 20 de ani de

Ceaușescu rostea poezii cu capul în vasul WC-ului, cu voce gîlgăitoare, fără să bage de seamă că femeile s-au încăierat în lipsa lui. Gîscă a rostit iar imprecacii și aluzii sexuale explicite, ba i-a aruncat în cap soacrei și cu un ibric. A pus mîna și pe cuțitul de tăiat pâine. Basta! Toate pînă la cuțit! Unde nu se sumete mama soacră, o înșfacă pe nerușinată ca pe un balot, o târăște în zberăte care au înflorat cartierul pe balcon și... bîldăbăc... Mariana Gîscă a zbătut din aripioare cîteva secunde interminabile pînă a aterizat, de la etajul 8 de unde pornise, pînă pe spațiul verde, cu accelerația g, cu zgomot mare...

N-am să înțeleg de ce a fost invocat Ceaușescu la proces ca martor, că

la momentul comiterii crimei era la fel de martor ca șișionierul... Bătrîna n-a opus rezistență la arestare. Mai mult, în cursul procesului a avut o atitudine sinceră și a regretat fapta comisă. Instanța, cu justețe, a reținut circumstanțele psihicului prealterat al inculpatului, starea de teroare în care trăia, agresiunile la care fusese supusă, ce-i produsese o puternică tulburare. Prin urmare, în numele legii, Vasilica a primit 8 ani de închisoare și 5 ani interzicerea unor drepturi. Ce s-a ales în urma ei de fiul Ceaușescu, cine i-o mai fi fiadet la ciorbiță de găți și grebăne, cine i-o mai fi dat să bea rachiu, „Extra” nu mai știm și nici nu suntem curioși să aflăm...

Valentin ZASCHIEVICI

PLANURI DE ÎMBUNĂȚIRE PENTRU SECTORUL TURISTIC

În primul semestru al anului 1989, Valea Prahovei era înscrisă pe lista „de finanțare” a unităților turistice. Prin intermediul publicațiilor vremii, Ministerul Turismului dădea „asigurări” cu privire la crearea unor condiții de cazare mai bune și mai moderne. Sub tutela regimului condus de Nicolae Ceaușescu, „oamenii muncii din sectorul turismului intrau în noul an cu hotărârea de a lucra cu mai multă răspundere și pasiune...”

Deși promisiunile păreau interminabile, nu toate stațiunile montane urmau să fie modernizate. Potrivit măturilor acordate de actualii reprezentanți ai instituțiilor publice din Azuga, Diana Dumbravă și Alexandru Debreți, realitatea era cu totul altă. „Nu o să vă vină să credeți, dar Azuga abia prin 2003 sau 2004 – nu mai știu exact – a devenit oficial stațiune. O realizare a actualului primar, pe baza muncii întreprinse de vechea gardă a Primăriei”, mărturisește Camelia Diana Dumbravă, membru fondator al Asociației de Turism Azuga. „În 1989, continuă Diana Dumbravă, nu aveam capacitate de cazare, nu ne aliniam în dezvoltarea turistică. Se spunea că „mai avem foarte mult de lucru”. Era foarte ciudat, fiindcă la vremea aceea, și mai ales la începutul iernii, când toată lumea venea la munte, Azuga era considerată un fel de Cenușăreasă a Văii Prahovei (zâmbeste). La noi funcționa, și încă funcționează, Fabrica de Șamotă (cărămidă refractară). E un lucru foarte important, pentru că odinioară polua și era un mare impediment. Din această pricină, Azuga era ocrotită și nu existau investiții. Și, de ce să nu recunoaștem, nici propuneri de amenajare.”

În același timp, cadrele ministerului insistau asupra diversificării ofertei turistice și adaptarea acesteia la cerințele pieței internaționale. Scopul, angajamentelor? O circulație turistică superioară celei din 1988, „care să permită realizarea unui volum sporit de prestații turistice”.

În ceea ce privește problema de infrastructură cu care se confrunta orașul Azuga, regretul persistă și acum, după 20 de ani. „Azuga avea peisaje minunate, era o stațiune extraordinară din punct de vedere al panoramei. Însă toate activitățile aveau loc... în jurul ei. Masele de oameni care veneau la munte, fie pentru schi, fie pentru odihnă, populau stațiunile din jur. Poiana

AGERPRES

Brașovului, Sinaia, Bușteni aveau ce să ofere în 1989. Când noi nici nu ne gândeam la atributul de stațiune turistică, restul aducea elemente interactive precum teleschiurile. S-a muncit foarte mult pentru ca Azuga să ajungă la nivelul la care se află astăzi. Pentru că a rămas nițel în urmă! Îmi aduc aminte că în 1989 eram la Facultatea de Comerț, în București (deși eu sunt din Sinaia)... și îmi părea rău când vedeam cum se poartă «bătălia» în jurul Brașovului, Bușteniului...», încheie Diana Dumbravă.

Mai mult, îndrumați de Ministerul Turismului, „localii” stațiunilor plănuiau extinderea mijloacelor de transport pe cablu. Dacă în 1988 au intrat în funcțiune șapte teleschiuri – în stațiunea Poiana Brașov, pe platoul Bucegilor, în stațiunea Râncă (Gorj), la Peștera și Padina (Dâmbovița) – în 1989 se pregăteau încă șase noi instalații de teleschi. Pe agenda de lucru mai figurau modernizarea telescaunului de la Văliug (Reșița), prima și cea mai veche instalație de transport pe cablu din România, creșterea capacității de transport, ca și prelungirea traseului, „asigurându-se accesul lesnicios pe Muntele Semenic”.

Revenind la stațiunile montane, și cu precădere la Azuga, Alexandru Debreți, primarul localității în perioada 1989-2000, ne dezvăluie: „La 64 de ani pot să spun cu mâna pe inimă că m-am născut, am crescut și am trăit aici. Sunt un localnic cu diplomă. Tatăl meu a lucrat la Fabrica de Bere din Azuga timp de 55 de ani. În tot acest timp eu am fost convins că industria românească se va prăbuși. Într-un astfel de context, când am ajuns la Primărie am avut un singur țel: încadrarea orașului Azuga în linia stațiunilor cu blazon. Noi eram sacrificiul Văii Prahovei... și aici vorbesc din punct de vedere industrial. Aveam fabrici peste fabrici. M-am străduit să fac tot ce s-a putut, sub diferite administrații și guverne. Azi, ca o încununare a nebulniei mele de 11 ani, Azuga e o stațiune turistică”. A crezut în șansa acestui oraș, deși polul era reprezentat de alte stațiuni. „În '89, Bușteni era punctul de vacanță al tuturor. Veneau studenții, elevii, oamenii modeste, familii etc. Pe de altă parte, existau Sinaia și Predeal, care erau considerate «de lux». Evident, Predealul a crescut și datorită lui Nicolae Ceaușescu. După ce și-a făcut reședința la Predeal, a creat o

nouă modă, astfel că toți visau cu ochii deschiși la un concediu acolo. Chiar în perioada aceasta, și până la sfârșitul lunii ianuarie, după ce amândoi își serbau zilele de naștere, stăteau la Predeal”, povestește Alexandru Debreți.

Mai departe, tot printre preocupările ministerului, pe 1989 figura și dotarea unităților cu tot ce este necesar, pentru a crea „o ambianță cât mai plăcută și condiții optime de confort și agrement”. Cabanele montane, și nu numai, urmau să fie înfrumusețate pentru dobândirea unui cadru personalizat și atrăgător. O atenție suplimentară era acordată transportului turistic – o nouate fiind și microbuzul de turism de fabricație românească.

În concluzie, prima decadă din 1989 fusese deja schișită de instituțiile de turism subordonate marelui comandament. Chiar dacă anul 1988 primise o distincție calitativă în domeniul „serviciilor în turism”, acțiunea promisă să fie continuată în 1989, dar la cote și valențe superioare. Astfel, extinderea serviciilor turistice constituia în acel an „obiectul numărul unu al tuturor lucrătorilor din turism”.

Anco ALEXE

ARTICOLUL ZILEI

Țândărei, după 20 de ani

A fost o vreme când, în graba lor spre Litoralul însoțit al Mării Negre, mulți automobiliști de pe șoseaua națională București-Slobozia-Cernavodă-Constanța abia rețineau înscrisul de pe tabla indicatoare a celei de-a treia localități mai importante prin care treceau; pe atunci, ei nici măcar nu realizau bine dacă Țândărei e totuși oraș sau continuă să fie o așezare rurală ceva mai răsărită decât altele din inima fierbinte a Bărăganului.

Dar iată că, în 1968, lucrurile aveau să se limpezească: vechiul târg, atestat documentar încă de pe la sfârșitul secolului al XVI-lea, dobândește statut de centru urban agroindustrial. A început, zestre edilitar-gospodărească a tânărilor oraș numără doar două cooperative agricole nu prea dezvoltate, o fabrică de produse ceramice, un SMA, un mic spital și câteva sute de case modeste, înșirate de-a lungul șoselei ce ducea spre marea cea mare. Și, cam atât. Ca populație, nu număra mai mult de șapte mii de suflete.

În Epoca de Aur, ce cu mândrie o numim Epoca Nicolae Ceaușescu, și Țândărei, la fel ca toate localitățile țării, a început să-și scrie cu majuscule noua sa istorie. Pe teritoriul său s-a construit mai întâi Întreprinderea de industrializare a sfeclii de zahăr, una dintre cele mai mari unități de acest fel din țară, care produce în numai 24 de ore circa 50 de vagoane de zahăr. După cum ne-a încredințat, cu legitimitate, ing. Florin Dinu, directorul IISZ, moderna fabrică prelucreează zilnic o imensă cantitate de sfeclă de zahăr asigurată de unitățile agricole din zonă. Aproape întregul proces de fabricație este automatizat și mecanizat, ceea ce permite funcționarea la parametri ridicați, cu randament maxim, folosind un personal redus doar la 775 de oameni. Pe acest temel – mai spus directorul – mulți localnici își supranumesc urbra Orașul zahărului de Bărăgan. Și eu cred că acest om, perzent în fruntea unității încă de la inaugurare, nu exagerază cu nimic dând Țândăreiului o astfel de simbolică denumire.

Dar în Țândărei s-au mai înălțat întreprinderi moderne: de amidon, glucoză și drojdie de panificație, de ulei, ambele amplasate pe aceeași platformă industrială, care împreună cu Fabrica de produse ceramice realizează azi o producție industrială de aproape 1,7 miliarde de lei!

Tânărul oraș, care împlinște curând 20 de ani, a rămas însă fidel heraldicii grăului și celorlalte simboluri pe care le-a avut dintotdeauna. O bună parte din oamenii lui se îndeleticesc, pe mai departe, cu agricultura, cu zootehnică. În anul abia încheiat, membrii cooperativei agricole de producție, împreună cu harnicii mecanizatori, au izbutit să smulgă pământului cele mai mari producții obținute vreodată în medie la hectar: 6.020 kg de orz, 4.500 kg de grâu, 12 t porumb boabe, 2.500 kg de fasole, 85.120 kg de sfeclă de zahăr. La aceasta din urmă întrunind criteriile de acordare a titlului de Eroii Noii Revoluții Agricole. Asociația economică intercooperativă de creștere și îngrijire a

bovinelor a ajuns la un rulaș anual de 60.000 de capete, iar producția de lapte pe cap de vacă furajată, atât în ferma CAP, cât și în fermele IAS, a atins 4.000 de litri.

Pe această solidă bază economică – zice Alexandru Nedelcu, vicepreședintele biroului executiv al consiliului popular orașănesc – a crescut neconștient bunăstarea oamenilor, orașul însuși a cunoscut o puternică dezvoltare edilitar-gospodărească. În deplină conformitate cu schița de sistematizare, în plin centru civic s-au înălțat blocuri de locuințe, cu parter plus 4 etaje, însumând circa 1.500 de apartamente dotate cu tot confortul necesar, cu mari spații comerciale și servicii prestatoare la parter, toate racordate la rețeaua de termoficare. S-au construit sau sunt în plină construcție o serie de clădiri unice, precum Complexul comercial, localul poștei și telefoanelor, clubul tineretului, cinematograful, noul spital cu 150 de paturi, cuplat cu policlinică și dispensar, școli și grădinițe de copii, bibliotecă orașănească, un hotel cu 80 de locuri, o fabrică de pâine cu o capacitate de 10.000 de pâini în 24 de ore. Până în 1990, urmează să se mai construiască încă 250 de apartamente, precum și 5.000 mp spații comerciale etc. etc.

Trama stradală s-a extins și s-a modernizat și ea. Pe porțiunea ce trece prin oraș, Șoseaua București a devenit un adevărat bulevard, iar pe străzi precum Agricultorii, Mecanizatori, Duzilor, Romaniței au fost asfaltate sau pietruite cu bolovani de râu, așa încât trecătorul nu mai înoată prin noroi ca altădată. Cu sprijinul muncii patriotice a locuitorilor, din rândurile cărora se evidențiază deputați și membri ODUS ca Viorica Zaharia, Emil Ion, Savu Letca, Ion Moldovanu, Tudor Sasu, Emilia Nestorescu și Constantin Besleagă, s-au amenajat Parcul tineretului, precum și un alt loc de agrement public întins pe 10 ha teren, s-a extins rețeaua de apă și canalizare pe 7 și respectiv 3 kilometri. Ar fi nedrept să se incheie șirul acestor realizări fără a aminti, fie și măcar în treacăt, de construcția noului liceu agroindustrial, dotat cu laboratoare, cabinete și săli de clasă, dispunând de una dintre cele mai moderne baze didactice din țară.

Privit de sus, de pe marea platformă industrială, Țândărei nu mai seamănă aproape deloc cu vechea așezare prăfuită și șordidă de altădată. Iar dacă drumul estival spre Litoral va va purta din nou pe aici să încercați să cunoașteți și fața nevăzută a orașului. Adică, nu va luați doar după noul cartier de pe Șoseaua Bucureștilui sau după tabla indicatoare de la hotar, ci încercați să-l vedeți dinspre nord, din chiar inima Bărăganului, dinspre fabrica de zahăr. Pentru că Țândărei își descoperă adevărata frumusețe mai cu seamă acelora care știu cu adevărat s-o caute și s-o prețuiască.

Nu mai lor le arată splendorile sale de grăi și de zahăr.

Mihai STĂNESCU

Flacăra, nr. 2/1989

DIN DOSARELE SECURITĂȚII

Fișă Aurel Dragoș Munteanu

(Urmare din pag. 1)

În discuțiile cu persoanele din anturaj, Aurel Dragoș Munteanu a afirmat că intenționează să redacteze un material privind „unele abuzuri” ale conducerii revistei Lucafașul, pe care ar dori să-l trimită clandestin în exterior, pentru a fi difuzat prin diferite mijloace de propagandă ostile RS România.

Și-a manifestat dezacordul față de hotărârea, pe care o consideră un act de represiune politică, a conducerii Unitunii Scriitorilor, de a fi scos din presă și transferat,

incepând cu 1 ianuarie a.c., la Muzeul Literaturii Române, în funcția de muzeolog. Nu s-a prezentat la noul loc de muncă nici în prezent.

Rezultă că Aurel Dragoș Munteanu caută pe orice cale să-și creeze o așa-zisă platformă, care să-i permită sprijinul din exterior, pentru a se stabili în străinătate. Are o atitudine deosebit de dușmănoasă și se dedă la acțiuni ostile, făcând și provocatoare, incitându-i și sprijinindu-i pe alții.

Cartea Albă a Securității, Istoriile literare și artistice (1969-1989), București, Serviciul Român de Informații, 1996.

DIN ARHIVA CC AL PCR

PROPUNERI PRIVIND ORGANIZAREA ÎNTRECERII SOCIALISTE PE ANUL 1989

(Urmare din pag. 1)

Un obiectiv prioritar al întrecerii socialiste îl va constitui realizarea producției fizice destinate exportului, în condițiile de calitate și la termenul prevăzute în contractele încheiate cu partenerii externi.

Se va acționa cu fermitate pentru asigurarea bazei de materii și energetice, sporirea producției de cărbune, țitei, de minereuri și energie electrică, prin folosirea eficientă a capacităților existente, punerea în funcțiune la termen a capacităților noi prevăzute în plan, realizarea în întregime și de calitate a reparațiilor capitale, exploatarea la parametri proiectați a mașinilor și utilajelor din dotare.

Întrecerea socialistă în anul 1989 va stimula în mai mare măsură intensificarea preocupărilor pentru utilizarea resurselor de materii prime și materiale din producția internă, reducerea mai accentuată a consumurilor de energie și combustibil, limitarea strictă a consumurilor de hidrocarburi și înlocuirea acestora cu alte resurse energetice, încadrarea riguroasă în normele și normativele de consum și de stoc de materii prime, materiale, combustibil și energie, sporirea ponderii materialelor refolosibile în acoperirea necesarului de materii prime, ridicarea eficienței întregii activități economice.

În toate unitățile economice se va acționa cu răspundere sporită pentru realizarea programelor privind îmbunătățirea nivelului tehnic și calitativ al produselor, prin asimilarea unor produse cu parametri tehnico-economici superiori, modernizarea celor existente și aplicarea în producție a tehnologiilor de vârf.

Un obiectiv principal al întrecerii socialiste pe anul 1989 îl constituie realizarea măsurilor din programele privind creșterea mai accentuată a productivității muncii, în care scop se va acționa pentru extinderea mecanizării, automatizării și robotizării proceselor de producție, introducerea mai rapidă în producție a progresului tehnic, utilizarea rațională și eficientă a capacităților de producție și a forței de muncă, întărirea ordinii și disciplinei.

În activitatea de investiții-construcții, întrecerea socialistă se va axa cu prioritate pe organizarea mai bună a industriei și a muncii pe șantier, creșterea gradului de industrializare în vederea grăbirii punerii în funcțiune a tuturor obiectivelor economico-sociale, în deosebi a capacităților de producție prioritare ale economiei naționale.

În agricultură va fi continuat și amplificat procesul de înfăptuirea noii revoluții agrare, de dezvoltare intensivă și de modernizare a acesteia. În centrul atenției va sta folosirea completă și intensivă a fondului funciar, creșterea suprafeței agricole, în deosebi a celei arabile, înfăptuirea prevederilor programului național pentru asigurarea unor producții agricole sigure și stabile, realizarea integrală a programelor de dezvoltare a zootehniei.

Se va acționa pentru perfecționarea și dezvoltarea continuă a activității de prestări de servicii, lărgirea gamei și rețelei serviciilor prestate către populație.

În activitatea de cercetare științifică, inginerie tehnologică și proiectare, întrecerea socialistă va urmări unirea tuturor forțelor pentru creșterea aportului acesteia la înfăptuirea programelor de dezvoltare intensivă, de perfecționare a organizării și de modernizare a proceselor de

producție, la valorificarea superioară a materialelor prime, ridicarea nivelului tehnic și calitativ al produselor, creșterea exportului și diminuarea importului, reducerea consumurilor materiale și energetice, creșterea mai rapidă a productivității muncii, a eficienței economice, pentru promovarea în toate ramurile a celor mai valoroase cuceriri ale științei și tehnicii.

În centrul activității consiliilor populare va sta realizarea planurilor de dezvoltare economico-socială în profil teritorial, activitatea de sistematizare a teritoriului și localităților, realizarea construcțiilor de locuințe, dezvoltarea prestărilor de servicii pentru populație, realizarea programelor de autoaprovizionare.

Întrecerea socialistă se va organiza pe baza obiectivelor și a angajamentelor cuprinse în chemările pentru îndeplinirea și depășirea planului pe 1989, adresate de:

2 comitete județene de partid pentru activitatea din domeniul industriei, construcțiilor, transporturilor și circulației mărfurilor;

2 comitete județene de partid pentru activitatea din agricultură;

2 consilii populare județene;

2 consilii populare municipale sau orașenești;

2 consilii populare comunale;

5 unități economice;

5 institute de cercetare științifică, inginerie tehnologică și proiectare.

Chemările la întrecere vor fi publicate în presă începând cu 20 ianuarie 1989.

Prin formele și mijloacele muncii politice și cultural-educative de masă, munca politică de la om la om, propaganda vizuală, stațiile de radioficare, gazetele de perete, brigăzile artistice etc., vor fi popularizate chemările la întrecerea socialistă și angajamentele asumate de oamenii muncii, preocupările și metodele avansate de muncă ale acestora, rezultatele obținute în realizarea sarcinilor de plan și angajamentelor asumate pe anul 1989.

Uniunea Generală a Sindicatelor, uniunile sindicatelor pe ramuri, consiliile județene și comitetele sindicatelor, împreună cu organele de conducere colectivă din ministere, centrale, întreprinderi și institute de cercetare și proiectare, sub îndrumarea permanentă a organelor și organizațiilor de partid, vor urmări pe tot parcursul anului buna desfășurare a întrecerii socialiste, vor analiza și populariza lunar modul de realizare a indicatorilor de plan și a angajamentelor luate, precum și frunțile în întrecere, vor acționa sistematic pentru generalizarea inițiativelor și metodelor înaintate de muncă.

Presă, radioul și televiziunea vor asigura o largă popularizare a chemărilor și a experiențelor pozitive dobândite de colectivele de oameni ai muncii, a rezultatelor obținute în îndeplinirea și depășirea planului național unic de dezvoltare economico-socială pe anul 1989, precum și a angajamentelor asumate în întrecerea socialistă.

Lansarea chemărilor pentru întrecerea socialistă pe anul 1989

În întrecerea socialistă, care are ca obiectiv principal

îndeplinirea și depășirea planului național unic de dezvoltare economico-socială a țării pe anul 1989, se propune să adreseze chemări la întrecere următoarele comitete județene de partid, consilii populare, unități economice și institute de cercetare și proiectare:

I. În domeniul industriei, construcțiilor, transporturilor și circulației mărfurilor:

Comitetul județean de partid Sibiu

Comitetul județean de partid Galați

II. În domeniul agriculturii:

Comitetul județean de partid Olt

Comitetul județean de partid Ialomița

III. Consilii populare:

Consiliul popular al județului Satu Mare

Consiliul popular al județului Botoșani

Consiliul popular al municipiului Târgoviște, județul Dâmbovița

Consiliul popular al municipiului Lugoj, județul Timiș

Consiliul popular al comunei Petrești, județul Dâmbovița

Consiliul popular al comunei Sârmaș, județul Harghita

IV. Unități economice:

Industria

- Întreprinderea minieră Paroșeni, județul Hunedoara (pentru activitatea din subteran).

- Întreprinderea minieră Lupoaia, județul Gorj (pentru activitatea din cariere).

- Mina Baia Sprie, județul Maramureș

- Șchea de foraj Șcaieni, județul Prahova

- Șchea de producție petrolieră Videle, județul Teleorman

- Întreprinderea de prospecțiuni și explorări geologice Harghita, județul Harghita

- Întreprinderea electrocentrale „Porțile de Fier” Drobeta Turnu-Severin, județul Mehedinți

- Întreprinderea de exploatare și întreținere a rețelelor și instalațiilor electrice, de distribuție a energiei electrice și termice Suceava

- Întreprinderea laminorilor de tablă Galați, județul Galați

- Întreprinderea de produse carbonace Slatina, județul Olt

- Întreprinderea de mașini grele București

- Întreprinderea „Tehnofrig” Cluj-Napoca, județul Cluj

- Șantierul naval Oltenița, județul Călărași

- Întreprinderea „Hidromecanica” Brașov, județul Brașov

- Întreprinderea de motoare electrice Pitești, județul Argeș

- Întreprinderea de mașini-unelte Arad, județul Arad

- Combinatul chimic Râmnicu-Vâlcea, județul Vâlcea

- Întreprinderea de fire și fibre poliamidice Roman, județul Neamț

- Întreprinderea de aluminiă Tulcea, județul Tulcea

- Întreprinderea forestieră de exploatare și transport Mureș-Reghin, județul Mureș

- Combinatul de lianți și azbociment Fieni, județul Dâmbovița

- Întreprinderea de geamuri Buzău, județul Buzău

- Întreprinderea „Libertatea” Sibiu, județul Sibiu

- Întreprinderea „Tricolul Roșu” Arad, județul Arad

- Întreprinderea de piele și încălțăminte „Dâmbovița” București

- Întreprinderea de preparate și conserve din carne București

- Întreprinderea de morărit și panificație Constanța, județul Constanța

- Întreprinderea pentru producerea și industrializarea legumelor și fructelor Tecuci, județul Galați

- Întreprinderea pentru contractarea, achiziționarea și păstrarea produselor agricole Olt

- Întreprinderea poligrafică Sibiu, județul Sibiu

Construcții

- Trustul antrepriză generală de construcții industriale Iași, județul Iași

- Trustul antrepriză generală de construcții-montaj Bihor, județul Bihor

Transporturi

- Regionala de cale ferată Brașov

- Întreprinderea de transporturi auto Dâmbovița

- Întreprinderea de navigație fluvială „NAVROM” Galați

- Direcția județeană de poștă și telecomunicații Buzău

Agricultură

- Cooperativa agricolă de producție Scornicești, județul Olt

- Consiliul unic agroindustrial de stat și cooperatist Traian, județul Brăila

- Întreprinderea agricolă de stat Ograda, județul Ialomița

- Întreprinderea agricolă de stat Liebling, județul Timiș

- Stațiunea pentru mecanizarea agriculturii Salonta, județul Bihor

- Întreprinderea de execuție și exploatare a lucrărilor de îmbunătățiri funciare Dolj, județul Dolj

Silvicultură

Inspectoratul silvic județean Prahova

V. Circulația mărfurilor și prestări servicii

- Întreprinderea comercială de stat mixtă Huși, județul Vaslui

- Întreprinderea comercială de stat pentru alimentație publică Satu Mare, județul Satu Mare

- Oficial județean de turism Sibiu

- Uniunea județeană a cooperativelor de producție, achiziții, desfacere a mărfurilor și de credit Constanța

- Baza județeană de aprovizionare tehnico-materială Timișoara, județul Timiș

- Întreprinderea județeană de recuperare și valorificare a materialelor refolosibile Sălaj

- Întreprinderea județeană de gospodărie comunală și locativă Botoșani-

- Uniunea județeană a cooperativelor meșteșugărești Timiș

VI. Institute de cercetare, inginerie tehnologică și proiectare

- Institutul de cercetări metalurgice București

- Institutul de cercetare științifică și inginerie tehnologică pentru mașini-unelte București

- Institutul de inginerie tehnologică și proiectare pentru industria chimică București

- Institutul de proiectare județean Constanța

În SUA s-au introdus controalele antidoping inopinate

Cazul de dopaj în care a fost implicat sprinterul Ben Johnson la Olimpiada de la Seul din 1988 a șocat lumea sportivă. Destul de repede, federația nord-americană de atletism (TAC) a înțeles că trebuie să ia măsuri urgente împotriva sportivilor care încearcă asemenea fraude.

În urma unei reuniuni desfășurate la Phoenix (Arizona) în decembrie 1988, s-a hotărât adoptarea așa-zisului program de control antidoping surpriză, la care urmau să se supună primii 25 de performeri americani din fiecare disciplină. O premieră în sportul mondial, ce avea să se extindă ulterior în toată lumea, la nivelul tuturor ramurilor sportive.

„În conformitate cu programul, încredințat de federație unei agenții de teste medicale, oricare dintre atleți, indiferent de numele și faima lui, va fi obligat să accepte necondiționat o verificare antidoping inopinată. Refuzul ar echivala cu un test pozitiv, adică vinovat, și va atrage de la sine suspendarea drastică a celui în cauză, urmând să se ajungă, în caz de recidivă, până la scoaterea din viața sportivă”, nota Ovidiu Ioanțoia într-unul din numerele ziarului Sportul din ianuarie 1989. De asemenea, aceeași publicație reda și o declarație a marelui atlet american Edwin Moses, cel care a fost de altfel inițiatorul acestui proiect: „Toată lumea a fost șocată de cele întâmplate la JO 1988 – a declarat Moses, evitând totuși din eleganță să se refere la Ben Johnson. Prin adoptarea programului s-a făcut un pas înainte, fără a se ajunge însă, firește, până la capătul unui drum, pe cât de lung, pe atât de complicat. Numai că deținem de acum o armă măcar în parte eficientă, întrucât atleții, avertizați că riscă un control în orice moment, se vor gândi de două ori înainte de a recurge, cei care mai recurg, la stimulente”. Dublu campion olimpic la 400 metri garduri, în 1976 și 1984, Ed Moses susține și în prezent lupta antidoping din postura de președinte al Laureus World Sports Academy.

Problema dopajului în sport s-a pus și în România la sfârșitul lunii ianuarie 1989. Centrul de Medicină Sportivă în colaborare cu ziarul Sportul au organizat o masă rotundă cu tema: „Substanțele dopante, pericol pentru viața sportivă!”. La dezbateri au fost invitați cei mai buni medici specialiști, cu o îndelungată activitate în pregătirea sportivilor de la loturile olimpice și naționale. „Masa rotundă de la Centrul de Medicină Sportivă s-a constituit într-un fructuos schimb de experiență, pe o temă de mare actualitate, aceea a necesității eradicării dopingului la sportivi. Ministerul Sănătății și Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport, prin Centrul de Medicină Sportivă, acordă o importanță deosebită acțiunii complexe de răspândire a cunoștințelor asupra acestui flagel, toate având la bază o competență activitate de cercetare științifică. Prin atragerea tuturor specialiștilor în efortul de eradicare a dopingului din sport și de așezare a mării performanțe pe adevăratul piedestal al științei, al eticii olimpice, în sportul mondial lupta antidoping este astăzi un imperativ de maximă importanță!”, scria ziarul Sportul în ianuarie 1989.

Din păcate, și acum, după 20 de ani problema rămâne de mare actualitate, cu toate eforturile Comitetului Internațional Olimpic și ale Agenției Mondiale Antidoping.

Delia GOMOESCU

Canadianul Ben Johnson a terminat primul proba de 100 metri la JO de la Seul, însă a fost ulterior descalificat după ce a fost depistat pozitiv la controlul antidoping, victoria revenind astfel americanului Carl Lewis. Cazul Johnson a deschis o nouă etapă în lupta cu substanțele interzise. Romeo Gacac/AFP FOTO/MEDIAFAX

JURNALUL ZILEI

(Urmare din pag. 1)

Urări și urări

După tipic, Adunarea a redactat și a trimis pe adresa Tovarășei – cea de la serviciu, desigur – deja clasică „telegamă” de felicitare. De ce s-or fi numit astfel de mesaje tocmai telegame nu se știe cu precizie. În mod curent, cuvântul desemnează un text scurt sau foarte scurt, de câteva cuvinte concise și la obiect, trimis prin canale urgente de comunicare. Or, „telegamele” către El și Ea numai scurte nu erau. Cea emisă de Academie număra la vreo 70 de rânduri, paginate de presă cu corp mic de literă... În aceeași zi, presa centrală publica răspunsul Eleni Ceaușescu către toți cei care o felicitaseră cu ocazia zilei de naștere.

De la colegii academicieni

„Sub îndrumarea și conducerea dumneavoastră directă”, se spunea în telegrama trimisă de Academie, „munca de creație științifică și tehnică din România cunoaște remarcabile împliniri în realizarea Programului partidului nostru, a obiectivelor fundamentale stabilite de istoricele hotărâri ale Congresului al XIII-lea al partidului și ale Congresului științei și învățământului. (...)”

Exprimându-vă cele mai alese sentimente de respect și admirație, ținem să aducem, și cu acest prilej, un omagiu exemplarei dvs activități, pe care o dedicați cu devotație și dăruire patriotică ridicării României independente și suverane pe noi culmi de progres și civilizație, pentru afirmarea tot mai puternică a științei și culturii românești în lume.”

Mesaje de salut către partidele comuniste surori

Constantin Olteanu participa la lucrările congresului de unificare a celor două partide comuniste spaniole, unde transmitea un mesaj de salut. În țara vecină, Portugalia, colegul său Ion Coman, membru în CPEX, secretar al CC al PCR, se îndelungă cam cu aceleași lucruri, respectiv le ura de bine participanților la cel de-al VII-lea Congres al Partidului Socialist Portughez.

Șeful diplomației chineze sosea la București

Nu doar oamenii politici români își găseau ocupații peste hotare. Sâmbătă seara sosea la București

ministrul Afacerilor Externe din China, într-o vizită oficială de două zile. Pe Aeroportul Otopeni, oaspetele din străinătate a fost așteptat de Ion Stoian, secretar al CC responsabil cu relațiile externe, și de ambasadorul Republicii Chineze la București.

Premieră la Teatrul Național Cluj

Pe scena Teatrului Național din Cluj avea loc premiera dramei istorice „Patima fără sfârșit”, în regia tânărului Virgil Andrei Vătăș, după piesa cu același nume din 1968 a dramaturgului Eugen Lovinescu.

În distribuție: Petre Băcioiu, Emilian Belcin, Marius Bodochi, Octavian Cosmuță, Petru Dondos, Catrinel Dumitrescu, Ligia Moga, Ileana Negru, Gheorghe Nuțescu, Maria Toma. Printre spectatori prezenți la premieră s-a aflat și criticul literar Mircea Zăciu.

La taifas cu secretara

Revista Teatrul, condusă în 1989 de Ion Cristoiu, conținea și rubrica „Reporter în viața teatrală”, susținută de Mihai Tatulici. În fiecare lună, reporterul se deplasa într-un teatru, din București sau din provincie, stătea câteva zile, conversa cu directorii, cu actorii, femeile de serviciu, asista la repetiții. În luna ianuarie a venit rândul Naționalului din Cluj. Trimisul publicației a furnizat multe amănunte din culisele TNC.

Bunăoară că Monica Mircioiu, secretara directorului Horia Bădescu, poet și publicist, lucra în cultură de peste 35 de ani, că știa muzică și teatru, cunoștea oamenii, făcea cafea bună și, la nevoie, își chema și-un taxi. În opinia experimentatei secretare, consemnată întocmai de reporter, toți directorii teatrelor s-au purtat frumos cu actorii.

Actorii, în schimb, au criticat întotdeauna conducerea, deși doamna secretară a încercat să-i liniștească, să-i calmeze înainte de a le da cale liberă spre biroul directorial. Despre șeful ei, Horia Bădescu, Monica Mircioiu i-a spus reporterului că e tânăr, exigent, dar și foarte corect. „Mi-ar plăcea să reușească în funcția de director, care e tare grea!”

Gala desenului animat

Sâmbătă, programul tv era ceva mai lung decât în timpul săptămânii. Începea la ora 13:00, ținea până la 15:00 și era apoi reluat la 19:00. Printre atracțiile unei zile de sâmbătă, mai ales pentru copii, „Gala desenului animat”. Dura cinci minute, cu tot cu generice.

Cristina DIAC

amintiri

SĂ RĂDEM CU EI!

Întrebare: De ce nu a fost terminată Casa Republicii?
Răspuns: Pentru că nu a fost zidită Leana la temelie.

Ceaușescu cu nevasta, în elicopter. Leana îi zice:
– Uite, Nicule, se vede răurile!...
– Nu tu, astea nu e răurile, astea e șoselele!
Pilotul intervine:
– Nu, astea e cozile!..!

Ceaușescu în vizita în județul Harghita. Un pionier voios îi oferă flori, lăsându-se îmbrățișat.
– Cum te cheamă, pui de dăc?
– Istvan, tovarășe Nicolae Ceaușescu.

RICHARD STRAUSS

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

Strauss și-a plasat acțiunea unor opere inspirate din antichitatea elină, precum „Iubirea Danaei” sau „Daphne” – Harry Negrin. 10) În 1884, muzicianul a scris un ciclu de „Cinci tablouri expresive pentru pian” în care este inclusă și piesa „Pe... liniștită din pădure” (pl.; neart.) – Text literar al unei opere muzicale care în creațiile lui Strauss a aparținut, în majoritatea cazurilor, poetului și dramaturgului austriac Hugo von Hofmannsthal (1874-1929). 11) Din anul 1918 datează ciclul de „Șase lieduri” pe versuri de Clemens Brentano, din care face parte și cântecul „Vreme...” – „Coțofana...”, operă de G. Rossini (pl.) – Fluviu în URSS. 12) Elena Zamora – Strauss a abordat toate genurile muzicale. Pe lângă cunoscutele sale poeme simfonice „O viață de erou”, „Till Eulenspiegel: „Moarte și transfigurare”, „Simfonia Alpilor”, muzicianul a creat și compoziții pentru vioară și orchestră și două concerte pentru corn și orchestră. 13) Sfinos – Hans von Bulow, care l-a incurajat cu entuziasm pe tânărul Strauss, îl numea pe acesta în glumă „Richard al...”, cuvinte care sunau ca o profecie.

VERTICAL: 1) Richard Strauss și-a început cariera de dirijor la Opera din München în anul 1886, când i s-a încredințat conducerea muzicală a operelor „Cosi fan tutte” de Mozart și „Bal...” de Verdi – Taină. 2) Celebră cântăreață română de operă (Viorica) care s-a remarcat în opera lui Richard Strauss și căreia compozitorul i-a dedicat opera într-un act „Ziua păcii” – Poet epic, recitator și cântăreț în Grecia antică (pl.). 3) Nota traductoarelor – Cămăși țărănești – Din bogata creație vocală a compozitorului face parte și acest lied compus în 1897 pe versuri de Schiller. 4) „Frumoase sunt stielele de pe cer... dar reci” se intitulează un lied din ciclul „Foi de lotus”, pe versuri de F. von Schack – Ton – Cornel Istrate. 5) Munte în Italia – Prefix cu sensul de „roză, trandafir, rozaceu, ros”. 6) „... din Egipt”, operă în două acte compusă de Strauss în 1927 pe un libret de Hofmannsthal, acțiunea fiind plasată după războiul troian – Cetate antică feniciană cucerită de asirieni. 7) Din ciclul de „Melodii simple” (1888) pe versuri de Felix Dan face parte și cântecul „Vai, mie, ...” (neart.) – Diviziune principală a unei opere dramatice. 8) Personaj feminin din „mitologia veselă” în trei acte, „Iubirea Danaei” pe un libret de Josef Gregor – „... ego”, expresie latină semnificând „un alt eu”. 9) „Ziua...”, operă într-un act pe un libret de J. Gregor prezentată în premieră în 1938 la Teatrul Național din München sub conducerea lui Clemens Krauss, având în distribuție în rolul feminin principal pe soprana Viorica Ursuleac (nom.) – Pentru acest drept solicitat de muzicienii germani, Strauss a dus o luptă îndârjită, reușind ca în 1898, împreună cu Friedrich Rosch și Hans Sommer, să întemeieze „Asociația compozitorilor germani”, „opera vieții mele” cum a numit-o el mai târziu. 10) Produse avicole – „Dans...”, piesă inclusă în ciclul „Două piese pentru cvartet cu pian” (1893) – Titan (simb.). 11) „Cavalerul...”, una dintre cele mai populare opere ale lui Strauss, o spumoasă comedie muzicală scrisă în 1910 pe un libret de Hofmannsthal și a cărei premieră a avut loc la Opera curții din Dresda în 1911 sub bagheta lui Ernst Schuch (nom.) – Adevărat. 12) Marele muzician este și autorul unor balete, ca „Legenda lui Iosif”, „Frișca” sau „Dansul celor șapte văluri” din opera „Salomea”, precum și al unui proiect de balet în trei acte inspirat de celebrul tablou al lui Watteau „Pelerinaj în insula...”, din care compozitorul a realizat doar câteva fragmente – În 1906, Strauss a compus „Două cântece pentru voce gravă și orchestră”, cuprinzând și piesa „Singuraticul” pe versurile acestui poet german (Heinrich; 1797-1865). 13) Strauss s-a inspirat din antichitatea greacă și în „Ruinele...”, o „reprezentare festivă de dansuri și coruri” (nom.) – Gen muzical apropiat de oratoriu, prezent în creația lui Strauss prin compoziția „Norocul surăde celor destoinici”, scrisă pentru cor bărbătesc a cappella în anul 1914, pe un text de Hofmannsthal.

ORIZONTAL: 1) Oraș din Bavaria unde, acum 125 de ani, la 11 iunie 1864, s-a născut compozitorul și dirijorul Richard Strauss, „ultimul reprezentant din marea familie a muzicienilor germani autentici”, cum remarca scriitorul Stefan Zweig. Richard Strauss, a cărui creație a izvorât din ecourile muzicii mozartiene, a devenit, caz rar, un clasic încă din timpul vieții sale – Strauss a început din fragedă copilărie studiul pianului, apoi al vioarei. La vârsta de 6 ani, el crease deja primele sale compoziții, printre care și „... croitorilor”. 2) Între anii 1874 și 1882, viitorul muzician a urmat cursurile gimnaziului „Ludwig” din München, după care în 1882 s-a înscris la universitatea din același oraș, unde a studiat istoria, filozofia și estetica (nom. pl.) – Poet romantic german (Nikolaus; 1802-1850) a cărui operă i-a inspirat lui Strauss cunoscutul poem simfonic „Don Juan”, prezentat în premieră la Weimar în 1889 – Yvonne Tillier. 3) Sandu Stănescu – Limba papua – În urma conflictelor lui Strauss cu editorii săi s-a născut ciclul de lieduri satirice „... despre neazurile lui Rendsch Bameh”, pe versuri de Goethe (sg.). 4) Nit – „... Nibelungilor”, celebra tetralogie a lui Wagner, pe care Richard Strauss a prezentat-o, ca dirijor, în 1899 la Opera din Berlin (pl.; neart.) – „Orașul soarelui” în vechiul Egipt. 5) „... de mamă”, cântec de leagăn pe versuri populare compus de muzician în 1899 – Rău în Spania. 6) Telur (simb.) – Ulpiu Adam – Personaj feminin din opera „Liliacul” de Johann Strauss, lucrare prezentată la Berlin în 1899, sub conducerea lui Richard Strauss – Elena Racoviță. 7) Astfel – Printre numeroasele lieduri compuse de muzician se numără și „Reintoarcerea”, pe versuri de F. von Schack – Bold. 8) Partea dintr-o sală de spectacole, unde se desfășoară reprezentațiile – „Tânguirea...” (nom.), compoziție din ciclul „Șase lieduri pentru voce și pian” (1906) pe versurile poetului german Karl Henckell. 9) Arturo Toscanini – Insulă în sud-estul Greciei, unde

DICTIONAR: REEF, PHN, EZEA, EIA, EITA, RHOD, IION, ALTER

SESIZĂRI, SUGESTII, RECLAMAȚII

Un dram de liniște pentru locuitorii de la bloc!

„Sunt mulți ani de când încerc în fel și chip să am liniște în apartamentul în care locuiesc. M-am adresat peste tot. Dar, deși cândva se părea că vecinul de deasupra a înțeles care sunt regulile conviețuirii în bloc, liniștea s-a dus repede. Și a început iar să facă gălăgie. Ba scandal, ba muzică și multe alte zgomete care deranjează enorm locatarii, mai ales când sunt săvârșite la ore târzii. Și cei mai mulți dintre noi lucrăm la mină și avem mare nevoie de liniște pentru a ne odihni. Într-o perioadă, după ce ne-am saturat să ne culcăm și să ne sculăm după pofta lor!”
Ioan Cimponer, Bulevardul Păcii, bloc 4/110, Lupeni* Steagul Roșu, Petroșani, 1989, Nr. 11292

de un dram de liniște în plus! Cine ne ajută oare în acest sens, pentru că ne-am saturat să ne culcăm și să ne sculăm după pofta lor!”

Neglijența poștei din Petroșani

„De mai mult timp, cutia poștală cu nr. 14 de pe Strada Republicii din Petroșani (în vecinătatea magazinului „Jăndărică”) este deschisă. În aceste condiții, toate scrisorile pe care cetățenii le introduc în respectiva cutie nu mai ajung la destinatari. Pur și simplu sunt luate de oricine și aruncate pe stradă. Ieri, un binevoitor a venit la redacție cu numeroase astfel de scrisori, găsite pe jos, în zona cutiei poștale. Oare nimeni nu amendează ireponsabilitatea lucrătorului poștal care a lăsat-o deschisă? Unde sunt siguranța și garanția serviciilor poștale?”
Steagul Roșu, Petroșani, 1989, nr. 11290

anunțuri

VÂNZĂRI
Vând două mașini tras lână marca Reiger-Sibiu în stare de funcționare.
Elcom, sifonier, calorifer, garnitură hol, lustră.
Dublu videocasetafon deosebit unicat, radio auditive, două boxe, casete video, paltoane lână, haină piele, colac.
Radiocasetafon mono Sanyo 3 lungimi, antenă televizor, deck stereo.
Diaduplicator, sanie cu burduf, burduf extensibil, Praktika LTL, blitz Rolyet, filter, diverse foto, casete

video, filme Orwo color, trusă foto, radiocasetafon stereo Sharp CF 6060.
Videorecorder Funai 4800. Cumpăr homecomputer, frigider cu congelator.
Dacia 1300, fabricație 1978, calorifer electric, termostat, radiocasetafon Sanyo și Grundig, modele deosebite, butelie voiaj, ceas electronic 7 melodii, blue-jeans 44-46.
Sufragerie Baroc, masă mare, nuc masiv, mobilă rustică, scaune, mese, aeroterma, lână, palton, gard metalic.

Amplificator Akay AMU 310, boxe Dual 70/90W, picup Nad, căști Senheizer, telefon taste 10 memorii.
CUMPĂRĂRI
Cumpăr Citroën (Oltcit) Axel 12 TRS 1300 5 viteze, rulaj foarte mic, video Player JVC, Panasonic, telecomandă, scurtă piele Nappa bărbătească (50) deosebită.
Videorecorder eventual stereo HF-Fl sau video Player deosebit, video-laser, nuanț nou.
Casă frumoasă, singur curte, Vatra Luminoasă, Gara de Est.